Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 31 Αὐγούστου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 35

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες ἦσαν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Κάμης.

Πῶς, διὰ ποίας σειρᾶς περιστατικῶν, εὑρέθησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος;

Τὸ ἠγνόουν. Μετὰ τὴν σύγκρουσιν καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς σχεδίας, εἰς μάτην προσπαθήσαντες νὰ συγκρατηθοῦν ἐπὶ τῶν βράχων, εἶχον ριφθῆ εἰς τὰ μανιώδη ὕδατα τοῦ παταμοῦ, καὶ δὲν ἐγνώριζον τίποτε ἐξ ὅσων συνέβησαν κατόπιν τοῦ δυστυχήματος.

Εἰς ποῖον λοιπὸν ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ὤφειλον τὴν σωτηρίαν των; Ποῖος τοὺς εἶχε μεταφέρει εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο καὶ ἀδιαπέραστον ὑπόδενδρον τοῦ Μεγάλου Δάσους, ἐν ᾧ βεβαίως ἦσαν ἀκόμη λιπόθυμοι;...

Δυστυχῶς, δὲν εἶχαν σωθῆ ὅλοι... Ἔλειπεν ἕνας .. ὁ μικρὸς προστατευόμενος τοῦ Τζὼν Κὸρτ καὶ τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ δυστυχὴς Λάγκας, καθὼς καὶ τὸ μικρὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε λυτρώσει ἐκ τοῦ πυγμοῦ... Καὶ τίς οἶδε μήπως, θελήσας καὶ πάλιν νὰ τὸ σώσῃ, δὲν εἶχε συναπολεσθῆ μετ' αὐτοῦ;..

Τώρα, ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ δὲν εἶχον οὔτε ὅπλα, οὔτε πολεμοφόδια, κανὲν ἐργαλεῖον ἢ σκεῦος, ἐκτὸς τοῦ μαχαιριδίου τῆς τσέπης καὶ τοῦ μικροῦ πελέκεως, τὸν ὁποῖον ὁ ὁδηγὸς ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην. Σχεδία τίποτε... καὶ ἔπειτα, πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν, διὰ νὰ ἐπανεύρουν τὸ ρίον τοῦ Γιοχάουζεν;...

Καὶ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς πῶς θὰ ἐλύετο, ἀφ οὗ θὰ τοις ἔλειπον τὰ προϊόντα τῆς θήρας; Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ θὰ περιωρίζοντο εἰς ρίζας καὶ εἰς ἀγρίους καρπούς;.. Τροφὴ ἀνεπαρκεστάτη, ἀκόμη δὲ καὶ λίαν πρβληματική!... Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐκινδύνευαν νὰ ἀποθάνουν τῆς πείνας ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁπωσδήποτε θὰ ἔζων δύο τρεῖς ἡμέρας, διότι ἦτο ἐξησφαλισμένη ἡ διατροφὴ κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο χρονικὸν διάστημα. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βουβάλου—δέκα-δώδεκα λύτραι κρέατος,—εἶχεν ἐναποτεθῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐμοιράσθησαν τὰ ψημένα τεμάχια, (αὐτὰ εἶχον ψηθῆ πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς σχεδίας,) καὶ ἔπειτα πέριξ τῆς ἑτοιμοσθέστου πυρᾶς, ἀπεκοιμήθησαν.

Πρῶτος ἀφυπνίσθη ὁ Τζὼν Κόρτ ἐν μέσῳ σκότους, τὸ ὁποῖον ἡ νὺξ δὲν θὰ καθίστα βαθύτερον. Ἐσηκώθη. Ἅμα ἐσυνείθισαν ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοί του τὸ σκότος ἐκεῖνο, διέκρινεν ἀμυδρῶς τὸν Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ τὸν Κάμην ἐξηπλωμένους παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων. Ἐν ᾧ αὐτοὶ ἀνεπαύοντο, χωρὶς νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ, ὁ Τζὼν Κὸρτ ἀνεζωπύρησε τὴν πυράν. Ὑπὸ τὴν τέφραν, ἔκαιον ἀκόμη ὑπολείμματα δαυλῶν, τὰ ὁποῖα συνεπλησίασε. Ἔπειτα συνέλεξεν ἀγκαλίδα ξύλων καὶ χόρτων ξηρῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ζωηρὰ φλὸξ ἐφώτιζε μὲ παλλομένας λάμψεις τὸ ὑπόδενδρον.

— Τώρα εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂς προσπαθήσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ ἐδῶ... ἀλλὰ πῶς;

Ὁ κρακισμὸς τῆς ἑστίας δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀφυπνίσῃ τὸν Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ τὸν Κάμην Ἐσηκώθησαν σχεδὸν συγχρόνως. Εὐθὺς ἀνελογίσθησαν τὴν θέσιν των, καὶ ἔκαμαν ὅ,τι εἶχον νὰ κάμουν: συνεκρότησαν συμβούλιον.

—Ποῦ εὑρισκόμεθα;... ἠρώτησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἐκεῖ ὅπου μας μετέφεραν, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ ἐννοῶ μὲ τοῦτο, ὅτι δὲν εἰξεύρομεν τίποτε ἀφ' ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ διάστημα...

— Μιᾶς νυκτὸς καὶ μιᾶς ἡμέρας ἴσως... συνεπλήρωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Χθὲς ἄρά γε συνεκρούσθη ἡ σχεδία μας κατὰ τοῦ φραγμοῦ;... Κάμη, τί ἰδέαν ἔχεις περὶ τούτου;..

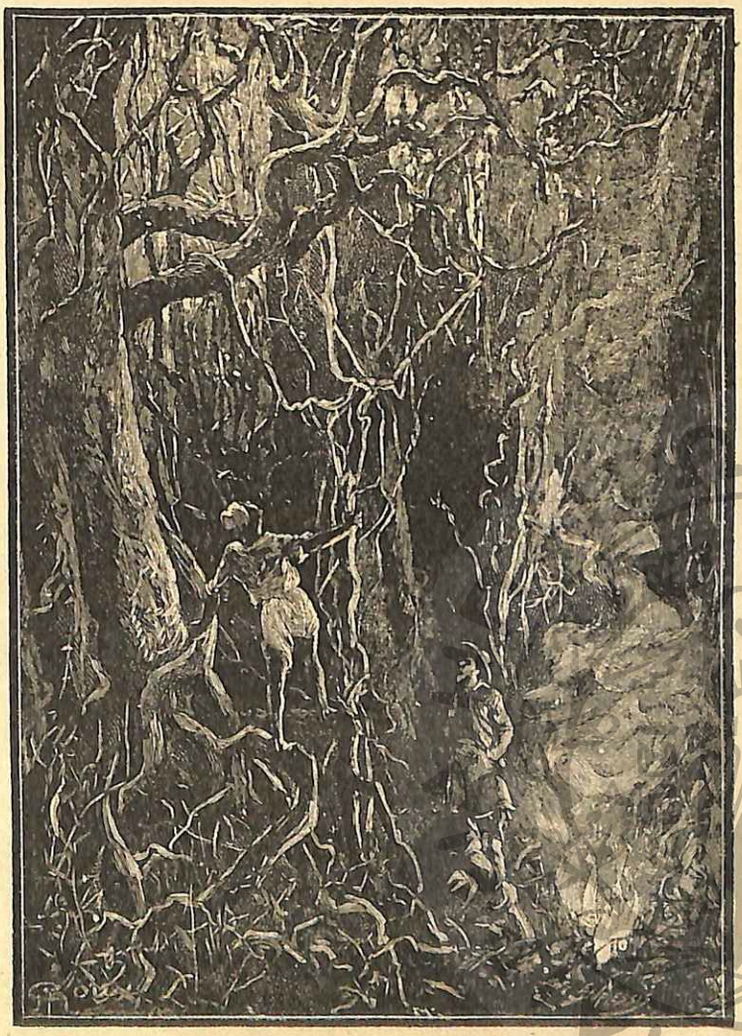

«Προσεπάθει νὰ ἀνακαλύψῃ καμμίαν γωνίαν οὐρανοῦ. (Σελ. 274.)

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ ὁδηγὸς ἠρκέσθη νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλήν. Ἀδύνατον νὰ προςδιορίσῃ κανεὶς πόσος χρόνος διέρρευσεν ἔκτοτε, καὶ νὰ εἴπῃ ὑπὸ ποίας περιστάσεις κατορθώθη ἡ διάσωσις.

— Ἀμὴ ὁ Λάγκας ;... ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἐχάθη χωρὶς ἄλλο, ἀφ᾽οὗ δὲν εἶνε μαζί μας !.. Φαίνεται ὅτι αὐτοί πού μας ἔσωσαν, δὲν ἠμπόρεσαν νά τον βγάλουν ἀπὸ τὴν δίνην.

— Τὸ κακόμοιρο !.. εἶπε στενάζων ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Εἶχε τέτοια ἀγάπη, τέτοια ἀφοσίωσι 'ς ἐμᾶς !.. Τὸν ἀγαπήσαμεν, θά τον ἐκάμναμεν ἄνθρωπον εὐτυχισμένον... Νά τον γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐλεεινῶν ἐκείνων Δένκας... καὶ τώρα... δυστυχισμένο παιδί !

Οἱ δύο φίλοι δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ διακινδυνεύσουν τὴν ζωήν των χάριν τοῦ Λάγκα... Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγοῦν εἰς τὴν δίνην, καὶ ἠγνόουν εἰς ποῖον ὠφείλετο ἡ σωτηρία των !..

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον τὸ περίεργον πλάσμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐρῃ ὁ Λάγκας καὶ τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε πνιγῆ μαζί του ἀναμφιβόλως. Ἄλλα ζητήματα τοὺς ἀπησχόλουν τὴν ὥραν ἐκείνην,— ζητήματα πολὺ πλέον ἐπείγοντα καὶ σοβαρὰ ἀπὸ τὸ ἀνθρωπολογικὸν ἐκεῖνο πρόβλημα, τὸ ὁποῖον τοις εἶχε προβάλῃ τὸ παράδοξον ὄν, τὸ μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πιθήκου.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ ὑπέλαβεν :

— Ἐξετάζω τὴν μνήμην μου, ἀλλὰ δὲν εὑρίσκω πλέον τίποτε ἀπὸ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς σχεδίας μας... Ὀλίγον πρωτήτερα, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα τὸν Κάμην ὄρθιον, νὰ ριπτῃ τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα εἰς τοὺς βράχους...

—Ναί, εἶπεν ὁ Κάμης, καὶ μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν, ὥστε τὰ πράγματα αὐτὰ ἐστάθησαν ἐκεῖ καὶ δὲν ἔπεσαν πάλιν εἰς τὸν ποταμόν. Ἔπειτα...

—Ἔπειτα, ἐδήλωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, τὴν στιγμὴν ποῦ κατεποντίσθημεν. μοῦ ἐφάνη, ναί, μοῦ ἐφάνη... ὅτι εἶδα... ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης... ἀνθρώπους...

— Ἀνθρώπους... πραγματικῶς... ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Τζὼν Κόρτ, ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι φωνάζοντες καὶ χειρονομοῦντες ἔτρεχαν πρὸς τὸν φραγμόν...

— Εἴδατε ἰθαγενεῖς ;... ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγός.

— Καμμιὰ δωδεκαριά, ἐβεβαίωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ εἰς αὐτοὺς βεβαίως ὀφείλεται τὸ ὅτι εἴμεθα τώρα σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς !.. Ναί, αὐτοὶ μᾶς ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ποτάμι...

— Ἔπειτα προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, πρὶν συνέλθωμεν ἀκόμη, μᾶς μετέφεραν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῶν τροφίμων μας... Τέλος, ἀφοῦ ἤναψαν φωτιάν, ἔσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν...

— Καὶ ἐξηφανίσθησαν τόσον καλά, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὥστε δὲν μένει πλέον οὔτε ἴχνος των. Ἤθελαν, φαίνεται, νὰ δείξουν ὅτι δέν τους μέλλει διὰ τὴν εὐγνωμοσύνη μας...

— Ὑπομονή, ἀγαπητέ μου Μάξ, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ· εἶνε πιθανὸν νὰ εὑρίσκωνται ἐδῶ τριγύρω... Πῶς θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι μᾶς ἔφεραν ἕως ἐδῶ διὰ νά μας ἐγκαταλείψουν ἀμέσως ;

— Καὶ εἰς τί μέρος !.. ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι εἰς τὸ δάσος αὐτὸ τοῦ Οὐμπάγκη ὑπάρχουν καὶ τόσον σκοτειναὶ γωνίαι ! Αὐτὸ καταντᾷ ἀξιοθαύμαστον !

— Πραγματικῶς, τὸ σκότος εἶνε βαθύ... ἀλλ᾽ εἶνε ἀρά γε ἡμέρα ;... ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐβράδυνε νὰ λυθῇ ὁριστικῶς. Ὅσον πυκνὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων ἐκείνων, ὕψους ἑκατὸν καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν, διέκρινε κανείς, ὑπεράνω τῶν κορυφῶν, τὰς ἀμυδρὰς λάμψεις τοῦ ὑπαίθρου. Δὲν ἐφαίνετο ἀπίθανον, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὸν ὁρίζοντα. Τὸ ὡρολόγιον τοῦ Τζὼν Κὸρτ καὶ τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ, βραχέντα ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦ ρίου, δὲν ἐδείκνυον πλέον τὴν ὥραν. Ἔπρεπε λοιπὸν νά την γνωρίσουν ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου· ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἦτο δυνατόν, καὶ ἂν ἀκόμη αἱ ἀκτῖνές του διεπέρων τὰ φυλλώματα.

Ἐν ᾧ οἱ δύο φίλοι ἀντήλλασον τὰς διαφόρους ταύτας ἀπορίας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἤξευραν τί ἀπάντησιν νὰ δώσουν, ὁ Κάμης τοὺς ἤκουε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Εἶχε σηκωθῇ καὶ περιεφέρετο εἰς τὸν στενὸν χῶρον, τὸν ὁποῖον τὰ πελώρια ἐκεῖνα δένδρα ἄφιναν ἐλεύθερον, περικυκλωμένον ἀπὸ φράκτην ἐκ κισσοῦ καὶ θάμνων ἀκανθωδῶν. Συγχρόνως, προσεπάθει νἀνακαλύψῃ καμμίαν γωνίαν οὐρανοῦ εἰς τὰ διάκενα τῶν κλάδων, ἠγωνίζετο νὰ ἐπανεύρῃ ἐντός του τὸ ἔνστικτον ἐκεῖνο τοῦ προσανατολισμοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου εἴπομεν ἄλλοτε, καὶ τὸ ὁποῖον τώρα θά τῳ ἦτο εἴπερ ποτε χρήσιμον. Εἶχε διασχίσῃ πολλὰ δάση τοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Κάμερουν, ἀλλ᾽ οὐδέποτε εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς μυχὸν τόσον ἀδιαπέραστον. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Μεγάλου Δάσους δὲν ὡμοίαζε διόλου μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς εἶχον διέλθῃ ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὸ ρίον Γιοχάουζεν. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, εἶχον διευθυνθῇ ὡς ἐπιτοπλεῖστον πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος εὑρίσκετο τώρα ἐκείνη ἡ διεύθυνσις, ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος ;... τὸ ἔνστικτον τοῦ Κάμη θὰ ἠδύνατο νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα ;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑΝ

Ὅταν ἀκούετε τὸ ὄνομα Ὁλλανδία, σᾶς ἔρχεται εὐθὺς εἰς τὸν νοῦν ἡ κόκκινη ἐκείνη σφαῖρα, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «ὁλλανδικὸν τυρί».

Ἂν ἡ χώρα αὕτη παράγῃ τυριὰ περίφημα, τα ὁποῖα ἐκπέμπει εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς πλουσιωτάτας νομάς της, ὅπου βλέπει κανεὶς θαυμασίας ἀγελάδας, ἀπὸ τὸ γάλα τῶν ὁποίων κατασκευάζονται τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος τυριά.

Ἐν τούτοις τὰ τυριὰ δὲν εἶνε ἡ μόνη βιομηχανία τῆς χώρας. Παράγει ἐν πρώτοις ὑφάσματα, τὸ «Ὁλλανδικὸν πανί» τὸ ὁποῖον εἶνε λεπτότατον καὶ ὡραιότατον,—τὸ κυρασό, ἐν ἡδύποτον, τὸ ὁποῖον, ἐλπίζω, δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη ἀπὸ τὰ ροδόχροα χείλη σας, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον οἱ πατέρες σας ἴσως ἀγαποῦν·—ἓν εἶδος βελούδου δι᾽ ἔπιπλα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται βελοῦδον τῆς Οὐτρέχτης, ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὅπου κατασκευάζεται. Ἐκτὸς τούτων, ἡ Ὁλλανδία ἔχει τὸ μονοπώλιον, σχεδὸν ἀποκλειστικόν, μιᾶς βιομηχανίας ὅλως εἰδικῆς : τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ἀδάμαντος. Ἠξεύρετε βέβαια, ὅτι ὁ ἀδάμας, ὅταν ἐξάγεται ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, εἶνε ἀμαυρὸς καὶ σκεπασμένος μ᾽ ἓν χονδροειδὲς στρῶμα τὸ ὁποῖον πρέπει νἀφαιρεθῇ. Καὶ ἄλλοτε κατώρθωναν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, νἀφαιροῦν αὐτὸ τὸ στρῶμα· ἀλλὰ μόνον περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ἕνας τεχνίτης τῆς Βρύγας, ὀνομαζόμενος Λουδοβίκος Μπερκουέμ, εὗρε τὸν τρόπον νὰ στιλβόνῃ καὶ νὰ κόπτῃ τὸν ἀδάμαντα, νὰ σχηματίζῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ἕδρας, αἱ ὁποῖαι χύνουν τόσην λάμψιν καὶ ἀποδίδουν εἰς τὸν λίθον ὅλην του τὴν λαμπρότητα.

Ἄλλο ἰδιαίτερον προϊὸν τῆς χώρας, ἐκ τοῦ ὁποίου ὠφελεῖται σημαντικῶς, εἶνε τὰ ἄνθη, καὶ προπάντων αἱ τουλίπαι (λείρια) καὶ οἱ ὑάκινθοι. Ὁ ταξειδεύων διὰ τῆς Ὁλλανδίας κατὰ τὴν ἄνοιξιν, βλέπει ὁλοκλήρους ἀγροὺς σκεπασμένους ἀπὸ τὰ ἄνθη αὐτά, καὶ δὲν ὑπάρχει ἰδιωτικὴ οἰκία, ἀπὸ τῆς πλουσιωτέρας μέχρι τῆς πτωχοτέρας, ἡ ὁποία νὰ μὴν εἶνε στολισμένη θαυμασίως μὲ τουλίπας καὶ ὑακίνθους, εἰδῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σπανίων, ἀναλόγως τῆς περιουσίας καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως τῶν ἐνοίκων.

Τὸν παρελθόντα αἰῶνα τὸ πάθος διὰ τὰς τουλίπας ἦτο τοιοῦτον, ὥστε πολλοὶ ἄνθρωποι κατεστράφησαν οἰκονομικῶς διὰ νἀποκτήσουν τὴν τάδε ἢ τὴν δεῖνα ποικιλίαν τοῦ ἄνθους τούτου, ἡ ὁποία ἐφημίζετο ὡς ἡ σπανιωτέρα. Εἰς τὰ τέκνα των ἐκληροδότουν βολβοὺς τουλίπας, ὡς κάτι πολύτιμον, καὶ πολλοὶ Ὁλλανδοί, οἱ

ὁποῖοι δὲν εἶχον παρὰ μόνον μερικὰς δωδεκάδας τοιούτων βολβῶν, ἦσαν πλουσιώτεροι ἀπὸ ἄλλους, ἔχοντας χρυσὸν ἀληθινόν, διότι μεταξὺ τῶν τουλιπῶν ὑπῆρχον καὶ αἱ τιμώμεναι μέχρι 30,000 φράγκων !

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ πλούτου πρέπει νὰ εἶχε καὶ τὰ ἀπρόοπτά του, διηγοῦνται δὲ ὅτι κάποτε, μία μαγείρισσα, νεωστὶ προςληφθεῖσα εἰς μίαν οἰκίαν, κατέστρεψε τοὺς κυρίους της, παραθέσασα εἰς αὐτοὺς στιφάδον μὲ κρομμύδια τουλίπας σπανιώτατα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκλάβῃ ὡς κοινὰ μαγειρικὰ κρομμύδια ! Ἂν θέλετε, τὸ πιστεύετε· ἀλλ᾽ ἐγὼ δυςκολεύομαι νά το πιστεύσω, διότι εἰς χώραν ὅπου οἱ βολβοὶ εἶνε πολύτιμοι ὡς ἀδάμαντες καὶ μαργαρῖται, εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι τοὺς κλειδόνουν, ὅπως τοὺς ἀδάμαντας καὶ τοὺς μαργαρίτας...

Ὁ συρμὸς αὐτός, παραδοξότερος ἀπὸ κάθε ἄλλον, παρῆλθεν,— ὅπως παρέρχονται ὅλοι οἱ συρμοί,— καὶ ναὶ μὲν ἐξακολουθοῦν νὰ καλλιεργοῦν μὲ μεγάλον ζῆλον τουλίπας εἰς τὴν Ὁλλανδίαν. καὶ προπάντων εἰς τὸ Ὅρλεμον, ὅπου τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθέων εἶνε σημαντικώτατον, ἀλλ᾽ ὁπωσδήποτε ἔπαυσαν αἱ τρέλλαι, τὰς ὁποίας ἡ καλλιέργεια αὕτη ἐνέπνεε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα.

Πολλὰ περίεργα θὰ σας ἔκαμναν ἐντύπωσιν, ἂν ἐταξειδεύατε ποτὲ ἀνὰ τὴν Ὁλλανδίαν· καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ πλῆθος τῶν διωρύγων. Τοῦτο συμβαίνει διότι τὸ ἔδαφος τῆς χώρας εἶνε ἐκτάκτως ὑγρόν. Ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας, ἡ Ὁλλανδία, τὸ περισσότερον μέρος τοῦ ἔτους, εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ ὕδωρ, καὶ μόνον διὰ τεχνιτῶν ἔργων, διὰ τῆς κατασκευῆς διωρύγων, δι᾽ ὧν ἐξέρρεε τὸ ὕδωρ, κατώρθωσαν νὰ ξηράνουν τὴν χώραν καὶ νὰ την καταστήσουν κατοικήσιμον. Ἐμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Ὁλλανδία εἶνε κατάκτησις τοῦ ἀνθρώπου, διαφιλονεικήσαντος αὐτὴν πρὸς τὸν Ὠκεανόν.

Εἰς τὰς πόλεις, καὶ προπάντων εἰς τὸ Ἀμστελόδαμον (Ἄμστερδαμ) αἱ διώρυγες εἶνε τόσον πολυάριθμοι ὅσον καὶ οἱ δρόμοι, καί, ὅπως εἰς τὴν Βενετίαν, μὲ πλοιάρια κάμνουν συχνὰ τοὺς περιπάτους των, τὰ ψώνια των καὶ τὰς ἐπισκέψεις των.

Ἀλλὰ πῶς κτίζουν, θὰ ἐρωτήσετε, ἐπάνω εἰς ἔδαφος τόσον ὑγρόν, καὶ κατὰ συνέπειαν τόσον ἀσταθές ; Ἦτο πραγματικῶς μεγάλη δυςκολία, τὴν ὁποίαν ὑπερέκαμψαν, οἰκοδομοῦντες ἐπὶ πασσάλων, ἰσχυρῶν καὶ μακρῶν, ὥστε νὰ φθάνουν καὶ νὰ ἐμπήγωνται βαθέως εἰς τὸ στερεὸν ἔδαφος, τὸ ὑπὸ τὸν πυθμένα τῶν ὑδάτων. Εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀνέρχονται οἱ πάσσαλοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶνε θεμελιωμένη ἡ πόλις τοῦ Ἀμστελοδάμου

Ἄλλο περίεργον, τὸ ὁποῖον θὰ σας ἔκαμνε τὴν θελκτικωτέραν ἐντύπωσιν, εἶνε τὸ πλῆθος τῶν ἀνεμομύλων. Εἰς ἄλλα μέρη, οἱ ἀνεμόμυλοι δὲν εἶνε τόσον κοινοί, καὶ ἐδῶ ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἤρχισαν νὰ ὀλιγοστεύουν· ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ μικροὶ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔτυχε νὰ ἴδουν ποτὲ ἓν τοιοῦτον χαριτωμένον οἰκοδόμημα, ὑψούμενον ἐπὶ κορυφῆς λοφίσκου ἢ ἐν τῷ μέσῳ ἀγροῦ, καὶ κινοῦν τὰς πτέρυγάς του, τοὺς μεγάλους του βραχίονας μὲ τἀπλωμένα πανιά. Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν ὅμως δὲν ὑπάρχει μέρος ἐξοχικόν που νὰ μὴν εἶνε γεμάτον ἀπὸ ἀνεμομύλους. Ὅλα τὰ τοπία ἐμψυχόνονται καὶ κοσμοῦνται ἀπὸ τὸ γραφικὰ αὐτὰ μηχανήματα, καὶ παντοῦ ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα, θὰ ἴδῃ πλῆθος ἀνεμομύλων, στρεφομένων ἀκαταπαύστως. Τῶν πλησιεστέρων θἀκούσῃ καὶ τὸν χαρακτηριστικὸν κρότον· οἱ ἀπώτεροι κινοῦνται ἀθορύβως...

Διότι, ὁ ἀνεμόμυλος εἰς τὴν Ὁλλανδίαν δὲν χρησιμεύει μόνον, ὅπως μέχρι τινὸς καὶ ἐδῶ, διὰ νἀλέθῃ σιτάρι καὶ νά το κάμνῃ ἀλεῦρι. Χρησιμεύει διὰ κάθε τί. Τὸν μεταχειρίζονται διὰ νἀδειάζουν τὸ νερὸν ἀπὸ τὰ πολὺ βαλτώδη μέρη· διὰ νὰ πριονίζουν ξύλα, διὰ νὰ θραύουν πέτρας, διὰ νὰ μεταβάλλουν εἰς κόνιν τὸν καπνὸν (ταμβάκον), διὰ νὰ θλίβουν τοὺς ἐλαιούχους κόκκους καὶ νὰ ἐξάγουν τὸ ἔλαιον, καὶ δι᾽ ἄλλα πολλά. Χρησιμοποιοῦν μὲ ἄλλους λόγους τὸν ἀέρα ὡς κινητήριον δύναμιν διαφόρων μηχανῶν, ἀντλιῶν, πριόνων, τριβείων, πιεστηρίων κλ. κλ. ὅπως ἄλλοῦ παραδείγματος χάριν, χρησιμοποιοῦν τὸν ἠλεκτρισμόν. Δὰ τοῦτο εἰς τὴν Ὁλλανδίαν ὁ ἀνεμόμυλος ὀνομάζεται «ὑπηρέτης δι᾽ ὅλα»

Μίαν ἡμέραν, βεβαίως, ὁ χαριτωμένος αὐτὸς «ὑπηρέτης» θἀντικατασταθῇ ὑπὸ ἄλλων μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ κάμνουν τὴν ἐργασίαν ἐπίσης καλά, ἴσως καλλίτερα καὶ προπάντων γρηγορώτερον. Αὐτὸ εἶνε ἀληθές· ἀλλ᾽ εἶνε ἐπίσης ἀληθές, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Ὁλλανδία θὰ χάσῃ μέγα μέρος τοῦ γοήτρου μὲ τὸ ὁποῖον μαγεύει σήμερον τὸν περιηγητήν.

Θά της μείνουν ὅμως αἱ πόλεις της. αἱ ὁποῖαι εἶνε πολὺ περίεργοι, μὲ τὰς οἰκίας των τὰς ἰδιορρύθμους ποῦ δύςκολα εἰμπορεῖ κανεὶς νἀπαντήσῃ δύο ὁμοίας· θά της μείνουν οἱ λιμένες της οἱ μεγαλοπρεπεῖς, ὡς ὁ λιμὴν τῆς Χάγης καὶ τῆς Ροττερδάμης· τὰ Μουσεῖά της γεμάτα ἀπὸ ἀριστοτεχνήματα ζωγραφικῆς (οἱ Ὁλλανδοὶ ζωγράφοι φημίζονται, ὡς γνωρίζετε,) καὶ τὰ μνημεῖά της, τὰ προκαλοῦντα τόσας ἱστορικὰς ἀναμνήσεις.

Ἂν ποτε ταξειδεύσετε εἰς τὴν Ὁλλανδίαν, θὰ σταματήσετε βεβαίως καὶ εἰς τὸ Σάαρδαμ, ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐκεῖ ἐγκατεστάθη ὁ Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσσίας, διὰ νὰ ἐκμάθῃ τὴν ναυπηγικὴν χάριν τοῦ μέλλοντος στόλου, μὲ τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ προικίσῃ τὸ Κράτος του. Θὰ δυςκολευθῆτε κάπως νὰ εὕρετε τὸν οἰκίσκον, ὅπου κατῴκησε. Πῶς ; τὸν κατεδάφισαν; —Ἀπεναντίας. τὸν διατηροῦν, τὸν φυλάττουν μετὰ τῆς μεγαλητέρας στοργῆς καὶ δι᾽ αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸν ἐσκέπασαν, τὸν ἔκλεισαν μέσα εἰς μίαν νέαν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἀνήγειραν γύρω-γύρω, ὅπως κλείουν ἓν πολύτιμον κόσμημα εἰς θήκην.

Θά σας κάμῃ ἐντύπωσιν καὶ ἡ ἐθνικὴ ἐνδυμασία τῶν γυναικῶν τῆς Ὁλλανδίας. Τώρα τὴν φοροῦν αἱ χωρικαὶ καί... ἡ βασίλισσα Γουϊλελμίνα, ὅταν φωτογραφῆται. Ἀλλὰ καὶ αἱ χωρικαὶ δέν την φοροῦν πάντοτε, μόνον εἰς τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, ὅταν πηγαίνουν εἰς τὸ πανηγύρι Ἀξιοσημείωτον προπάντων εἶνε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἓν εἶδος σκούφιας ἀπὸ δαντέλλαν, ἡ ὁποία πίπτει πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ συγκρατεῖται εἰς τοὺς κροτάφους διὰ πλακῶν χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν καὶ διὰ ταινίας ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου. Θὰ ἔτυχεν ἴσως νὰ ἴδητε εἰκόνα τῆς Γουϊλελμίνας μὲ τοιοῦτον κάλυμμα. Τῆς πηγαίνει πολύ· λέγουν ὅμως ὅτι δὲν πηγαίνει ἐπίσης καὶ εἰς ὅλας τος χωρικάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὴν καλλονὴν καὶ τὴν νεότητα τῆς βασιλίσσης των.

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 268.)

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὠνειρεύθη ἀκόμη ὡραιότερα ὄνειρα ἀπὸ τὴν προηγουμένην: Εἶδεν ὅτι εἶχε γίνῃ πλέον στρατάρχης τῆς Γαλλίας, καὶ ὅτι ὁ λόρδος δήμαρχος αὐτοπροσώπως, μὲ μορφὴν ἡ ὁποία ὑπενθύμιζε πολὺ τὴν κολοκύθαν τοῦ Περγαλιοῦ, προσέφερεν ἐπὶ χρυσοῦ δίσκου εἰς τὸν νικητὴν Βαλεντῖνον τὰς κλεῖδας τοῦ Λονδίνου !

Τὴν ἐπαύριον, ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ βαρῶνος Κερκὸζ εἶδε μίαν ἀγοραίαν ἅμαξαν νὰ σταματᾷ ἔξωθεν τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος, καὶ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν αὐτὴν νὰ καταβαίνῃ ἡ κυρία Δούκισσα Δεσκρανιόλ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕνα πανύψηλον ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἓν δέμα.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία ἐφαίνετο πολὺ συγκεκινημένη. Ἐκινεῖτο δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἐμπρός, ὀπίσω· δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ... Ἐνόμιζες ὅτι τὰ λόγια ἤθελαν νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὸ ἐράσμιον στόμα της ὅλα μαζί, καὶ δέν το κατώρθωναν. Ὁπωςδήποτε, ἦτο εὔκολον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ὅτι ὅλη ἡ ταραχὴ ἦτο ἀποτέλεσμα χαρᾶς, διότι ἡ χαρὰ ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Κυρίας Δουκίσσης, οἱ ὁποῖοι ἐστηριγόριζαν ζωηρότατα κ᾽ ἐλαμποκοποῦσαν.

Τελοσπάντων, ἡ μεγάλη συγκίνησις παρῆλθε καὶ ἡ Δούκισσα Δεσκρανιὸλ ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ. Τότε τὰ λόγια ἐξώρμησαν ἀπὸ τὸ στόμα της μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, τὸ ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο . . . Ὁ κύριος Δεπλεσσὶ-Σαμαγιὰν εἶδε τὸν κύριον Βωξερβέν ... Ὁ κύριος Βωξερβὲν συγκατατίθεται νὰ παραχωρήσῃ τὸ συνταγμά του . . . καὶ διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα μίαν ὥραν ἀρχήτερα, αὐτή, ἡ Δούκισσα Δεσκρανκὶλ προκαταβάλλει ἐξ ἰδίων της τὰς ἀπαιτουμένας τεσσαράκοντα χιλιάδας ταλλήρων. (Ἐδῶ ὁ Βαλεντῖνος ὁρμᾷ καὶ καταφιλεῖ τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ζεφυρίνας.)

— Μένει μόνον νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἔγκρισιν τοῦ Βασιλέως, τὸ βασιλικὸν διάταγμα· ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖον, ἁπλοῦς τύπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, καὶ ἑπομένως καμμίαν δυσκολίαν. Οἱ κύριοι Δεπλεσσὶ-Σαμαγιὰν καὶ Βωξερβὲν θὰ ἐπήγαιναν σήμερα τὸ πρωὶ εἰς τὸ στρατιωτικὸν γραφεῖον μαζί, καὶ τὴν ὥραν ποῦ ὁμιλοῦμεν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι συνετάχθη τὸ Διάταγμα καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὸν Βασιλέα πρὸς ὑπογραφήν. Αὐτὸ θὰ 'πῇ νὰ τελειώνῃ κανεὶς ἀστραπηδὸν τὴ δουλειά του. Καὶ σήμερ' αὔριο, πρωὶ-πρωί, ὁ νέος συνταγματάρχης θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ταῦτα λέγουσα ἡ Ζεφυρίνα, κάμνει τρία πηδηματάκια, κροτοῦσα τὰς χεῖρας ὡς τρελή. Τί χαρά, τί εὐτυχία δια τὴν ἀγαθὴν Δούκισαν, ποῦ ἐτελείωσε τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐξησφάλισε τὸ μέλλον τοῦ νεαροῦ της φίλου Κερκόζ !..

Ὁ Βαλεντῖνος, εἰς ἄκρον συγκεκινημένος, ἐψέλλισεν ὀλίγας λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

—Ὤ, μὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό, ὑπέλαβεν ἡ εὐεργέτρια· πρέπει νὰ σας ἰδῶ ἀμέσως συνταγματάρχην· ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἡ πρώτη ποὺ θὰ χαιρετήσω τὸν κύριον βαρῶνον Κερκόζ, ὡς συνταγματάρχην τῶν Δραγόνων τοῦ Κονδέ...Λακέ, πλησίασε, λακέ !

Ἀκούσας τὴν πρόσκλησιν, ἐπλησίασεν ὁ ὑπερύψηλος ὑπηρέτης, ὁ κρατῶν τὸ δέμα. Τὸ δέμα ἐλύθη ἀμέσως καὶ ἐπαρουσιάσθη μία ὡραία καὶ κατακαίνουργη στολὴ ἀπὸ τσόχαν κίτρινην καὶ κόκκινην, κατάφορτος ἀπὸ χρυσᾶ γαλόνια, ὁ μασχαλιστήρ, τὸ ξίφος, ὁ θύσανος τοῦ ξίφους, ἡ περικεφαλαία, καὶ τὸ λοφίον, ὅ.τι ἐχρειάζετο τελοσπάντων διὰ νὰ μετομορφώσῃ τὸν Βαλεντῖνον εἰς τὸν ὡραιότερον, τὸν κομψότερον, τὸν λαμπρότερον συνταγματάρχην τῶν Δραγόνων !

Ἡ Δούκισσα παρακαλεῖ, διατάσσει, ἀπαιτεῖ, νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως ὁ Βαλεντῖνος καὶ νὰ περιβληθῇ τὴν ὡραίαν αὐτὴν στολήν. Ἡ Βαλεντῖνος κάμνει πρῶτα μερικὰ ν ά ζ ι α, προσποιεῖται τὸν μετριόφρονα, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του λάμπουν ἀπὸ ἐπιθυμίαν καὶ χαράν. Ἐπιτέλους ὑποχωρεῖ καὶ πηγαίνει εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον νὰ γίνῃ συνταγματάρχης.

Ἐδῶ φαίνεται ἡ δεξιότης τῆς Ζεφυρίνας, ἐδῶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ εὐγενὴς αὐτὴ δούκισσα Δεσκρανιὸλ εἶνε παλαιοπῶλις μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της. Διότι δὲν πωλεῖ ἁπλῶς τὰ παλαιά της φορέματα, ἀλλὰ καὶ τα μετασχηματίζει διὰ τὸ σῶμα τοῦ πελάτου της, χωρὶς κἂν νὰ του πάρῃ μέτρα. Ἡ στολὴ ἔρχεται κολλητὴ εἰς τὸ σῶμα τοῦ Βαλεντίνου, ὡς νὰ εἶχε κάμῃ δέκα δοκιμὰς εἰς τὸν καλλίτερον ράπτην· τὰ ὑποδήματα μὲ τοὺς πτερνιστῆρας εἶνε ἀκριβῶς εἰς τὸ πόδι του, τὸ κράνος τοῦ πηγαίνει ἴσα-ἴσα εἰς τὸ κεφάλι, — ὅλα λαμπρά, θαυμάσια !

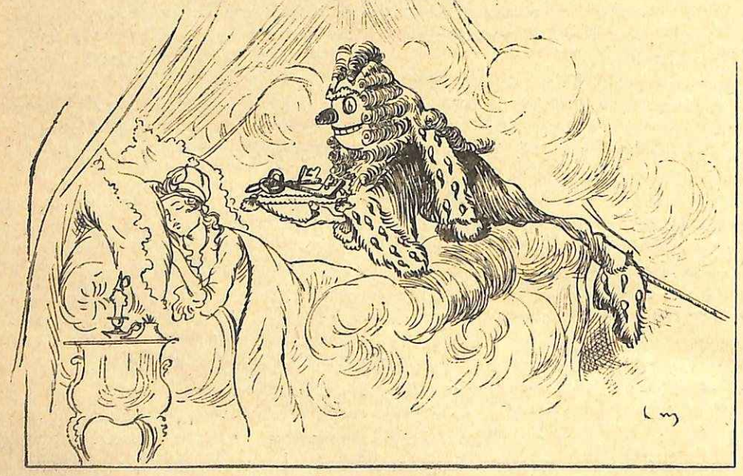

« Προσέφερεν ἐπὶ χρυσοῦ δίσκου τὰς κλεῖδας τοῦ Λονδίνου !» (Σελ. 275, στήλ. γ'.)

Καὶ ὅταν ὁ Βαλεντῖνος ἐπιστρέφῃ, οὕτω μεταμορφωμένος, ἡ γηραιά του προστάτις αἰσθάνεται τόσην χαρὰν ποῦ τον βλέπει ἔτσι ὡραῖον, ὥστε κινεῖ μανιωδῶς τὰς χεῖρας καὶ ἑτοιμάζεται νὰ λιποθυμήσῃ. Εὐτυχῶς τὴν ὑποστηρίζει ὁ Πονηρίδης, καὶ ὁ ὑπερύψηλος ὑπηρέτης τῆς κάμνει ἀέρα καὶ τῆς δίδει νὰ μυρίσῃ κρυστάλλινον φιαλίδιον, περιέχον μερικὰ ἅλατα, τὰ ὁποῖα ἦσαν τότε ἐν χρήσει κατὰ τῶν λιποθυμιῶν. Οὕτως ἡ καλὴ κυρία συνέρχεται καὶ θαυμάζει πάλιν τὸν Βαλεντῖνον, ὁ δὲ Βαλεντῖνος, ὁ ὁποῖος καμαρώνει εἰς τὸν καθρέπτην, συμμερίζεται ἐξ ὁλοκλήρου τὴν κολακευτικὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισε περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ του ἡ κυρία Δούκισσα.

Ἀλλ ἔξαφνα, βλέπων ἐπὶ τοῦ ἐπιστηθίου ἕνα πρᾶγμα στιλπνόν, ὁ νεαρὸς ματαιόδοξος ἐρωτᾷ :

—Μπᾶ ! τί εἶνε αὐτό ;

—Εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου...

—Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα...

—Καὶ τὸ παραέχετε μάλιστα ! Τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ὡραῖέ μου συνταγματάρχα, εἶνε συμπλήρωμα τοῦ βαθμοῦ σας... Ὡραῖον θὰ ἦτο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἔβλεπε κανεὶς τὸν ἀρχηγὸν ἑνὸς συντάγματος χωρὶς τὸ στρατιωτικὸν παράσημον, τὸ ὁποῖον φέρουν οἱ ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἀξιωματικοί !.. Εἶσθε αὐτοδικαίως ἱππότης τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, καὶ ὁ κύριος Δεπλεσσὶ-Σαμαγιὰν ἔκαμε τάναγκαῖα πρὸς τοῦτο διαβήματα... Ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχε καμμία δυσκολία...ἔπρεπε μόνον νὰ πληρωθῇ ἓν μικρὸν δικαίωμα εἰς τὴν καγγελαρίαν, τιποτένια πράγματα . . . πέντε χιλιάδες τάλληρα μόνον...

Ἡ λέξις τ ά λ λ η ρ α ὑπενθυμίζει εἰς τὸν Βαλεντῖνον τὰς ὑποχρεώσεις του.

Θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ὑποκλίνεται εὐγενέστατα.

—Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη μου, λέγει, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ ποτὲ νὰ ἀντισταθμίσῃ τὴν ἄπειρον πρὸς ἐμὲ καλωσύνην τῆς κυρίας Δουκίσσης... Ἂς μοι ἐπιτραπῇ τοὐλάχιστον, νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρηματικὸν χρέος μου, ἀφ' οὗ τὸ ἠθικὸν εἶνε ἀνεξόφλητον... Γιαννιέ, ἄνοιξε τὸν σάκκον, φίλε μου, καὶ μέτρησε εἰς τὴν Κυρίαν Δούκισσαν σαραντα πέντε χιλιάδες τάλληρα... Ἔ, τί συλλογίζεσαι, Γιαννιέ;... Ἔλα, γρήγορα !

Ἕνα, δύο, τρία, ἑκατό, χίλια, δέκα χιλιάδες. . . Καὶ τὰ στιλπνὰ τάλληρα, —τρίγκι, τράγκα, — παρελαύνουν ἕνα ἕνα, κατατρωγόμενα ὑπὸ τοῦ ἀπλήστου βλέμματος τοῦ Πονηρίδου, ἐπιβλεπόμενα λοξῶς καὶ ὑπόπτως ὑπὸ τῆς Ζεφυρίνας, καὶ συνοδευόμενα ὑπὸ τῶν στεναγμῶν τοῦ ἀγαθοῦ Γιαννιοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Γ'.

Ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα του 'στὸ κυνῆγι.

— Μὰ δὲν φοβᾶσαι τὰ τουφέκια καὶ τὰ μπὰμ μπούμ ; τὸν ρωτοῦν.

— Πάλι με πήρετε γιὰ τὴν Κυρία Τρομάρα ! ἀπαντᾷ ὁ φίλος μας. Φοβᾶται τίποτα ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς ;

Φορεῖ λοιπὸν μπότες καὶ πέρνει τὸ δίκτυ, ποῦ βάζουν μέσα τὰ σκοτωμένα πουλιά. Ἀντὶ διὰ τουφέκι, βάζει 'στὸν ὦμο ἕνα μακρὺ μπαστοῦνι, καὶ ἀντὶ γιὰ φτερό, βάζει 'στὸ καπέλο του ἕνα κλαδί.

Τί ὕφος πού το ἔχει ! Νομίζετε ὅτι εἶνε ὁ Νεμρώδ, ὁ περίφημος ἐκεῖνος κυνηγός που ἀναφέρει ἡ Ἱερὰ Ἱστορία. Φαντάζεται ὅτι θὰ κάμῃ καὶ θὰ δείξῃ, ὅτι θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμο 'στὸ κυνῆγι αὐτό.

Κακόμοιρα πουλάκια, φυλαχθῆτε ! Ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς βγῆκε 'στὸ κυνῆγι καὶ θά σας ἀφανίσῃ. . .

Ὁ Λέων ὅμως, ὁ σκύλλος τοῦ μπαμπᾶ, ἔχει μεγάλες ἀμφιβολίες· καὶ καθὼς περνᾷ ὁ Ἀχιλλεύς, τοῦ βγάζουν οἱ σάλιαγκοι τὰ κέρατά των καί τον κοροϊδεύουν.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΗ ΣΕΜΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

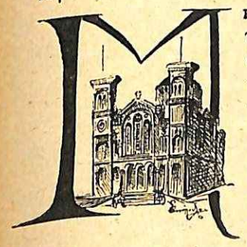

ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑ! Μετοικεσία!.. Ὅσοι ἔχετε τὸ εὐτύχημα νὰ κατοικῆτε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ ἀτύχημα νὰ λλάξετε καὶ φέτος σπίτι, εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι θἀργήσετε νὰ λάβετε τὴν παροῦσάν μου. Μά... ὄσῳ νὰ στείλετε τὴν νέαν σας διεύθυνσιν, καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ τῆς ταινίας, καὶ νὰ σας εὕρῃ ὁ διανομεὺς τῆς νέας σας συνοικίας, θὰ παρέλθουν μερικαὶ ἡμέραι καὶ ἴσως μάλιστα χαθοῦν ἓν ἢ δύο φυλλάδια, τὰ ὁποῖα θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸ Γραφεῖον . . . Ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον κακόν, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα ὑπέστητε κατὰ τὴν μετακόμισιν, διότι ὑποθέτω ὅτι ἐλάβατε μέρος εἰς αὐτὴν καὶ δὲν ἀφίσκτε ἐγωϊστικῶς νὰ παιδεύωνται μόνον οἱ μεγάλοι . . . Ὁπωσδήποτε, ἡ ἐπιστολή μου αὐτὴ θά σας εὕρῃ εἰς τὸ καινούργιο σπίτι,—ἂν ἀλλάξατε πραγματικῶς,— καὶ εἰς δωμάτιον ἀκατάστατον ἴσως ἀκόμη.

Ἀλλ' ὅ,τι σᾶς παρηγορεῖ διὰ τὰς ἐνοχλήσεις αὐτὰς καὶ τὰς ἀνωμαλίας, εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι δὲν εἶσθε μόνοι. Διότι ἡ μετοικεσία τῆς Πρώτης Σεμπτεμβρίου εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε ἔ θ ι μ ο ν. Χιλιάδες οἰκογενειῶν μεταναστεύουν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀπὸ σπίτι εἰς σπίτι, ἀπὸ γειτονιὰν εἰς γειτονιάν, καὶ χορεύεται ἡ παραδοξοτέρα κ α δ ρ ί λ ι α τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁποίαν λαμβάνουν μέρος καὶ τὰ ἔπιπλα. Ἄλλοτε μάλιστα, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, τὸ ἔθιμον ἦτο γενικώτερον καὶ ἡ μετοικεσία σχεδὸν πάνδημος. Δὲν ὑπῆρχε σπίτι χωρὶς ἐνοικιαστήριον, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους, δὲν ὑπῆρχεν Ἀθηναῖος μὴ ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι ὀ φ ε ί λ ε ι νὰλλάξῃ σπίτι κατ' ἔτος. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἰδιοκτῆται, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ ρεῦμα, ἀφίναν πολλάκις τὰς οἰκίας των καὶ ἐνοίκιαζαν ξένας. Πάντοτε μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ εὕρισκον καλλιτέραν ! Διότι τοιοῦτος εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Ποτὲ δὲν μένει εὐχαριστημένος ἐκεῖ ποῦ εὑρίσκεται, μὲ ὅ,τι ἔχει. Ζητεῖ αἰωνίως τὸ καλλίτερον. Τὰ δὲ ἀθηναϊκὰ σπίτια τὰ κτισμένα πρὸς ἐνοικίασιν, ἔχουν τόσα ἐλαττώματα, τόσας ἐλλείψεις, ὥστε ἡ ζήτησις τοῦ καλλιτέρου ἐδῶ ἦτο πολὺ δικαιολογημένη. Ἀλλ' ἀκριβῶς ὁ ἴδιος λόγος ἐπέφερεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν παρακμὴν τοῦ ἐθίμου, καὶ σήμερον εἶνε σχετικῶς ὀλίγοι οἱ ἔχοντες τὴν μανίαν τῆς μετοικεσίας.

Οἱ περισσότεροι μετοικοῦν μόνον ἐξ ἀνάγκης καὶ ὄχι πλέον κατ' ἔτος. Διότι ἔβλεπαν, ὅτι πολλάκις τὸ καινούργιο σπίτι ἦτο χειρότερον ἀπὸ τὸ παλαιόν, κ' ἐνθυμοῦντο μετὰ στεναγμοῦ τὴν σοφωτάτην παροιμίαν : «κάθε πέρσυ καὶ καλλίτερα.» Καὶ ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀναστάτωσις τῆς Πρώτης Σεπτεμβρίου, τῆς ὁποίας ὠχρὰ μόνον ἀντανάκλασις εἶνε ἡ σημερινή, ἀπομένει ὡς φοβερὰ ἀνάμνησις εἰς τὸν νοῦν τῶν μεγαλητέρων.

Θά σας διηγηθῶ ἓν περιστατικόν, σχετικὸν μὲ τὴν Μετοικεσίαν, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ δεκαετίας. Μία φιλική μου οἰκογένεια εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰλλάξῃ σπίτι, καὶ ἀπὸ 1ης Σεμπτεμβρίου ἐνοίκιασεν ἄλλο, ἀφ' οὗ ἐνοικιάσθη κ' ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔμενε μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου. Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ἐν ᾧ εἶχαν ἀρχίσῃ καὶ τὰ προκαταρκτικὰ τῆς μετακομίσεως,—λυσίματα καὶ δεσίματα ἐπίπλων, —ἔξαφνα ἡ οἰκοδέσποινα ἔπεσεν ἀσθενής. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἴπω τί εἴδους ἦτο ἡ ἀσθένειά της· ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι ἦτο ἀσθένεια ἀπρόοπτος καὶ ἐπικίνδυνος, καὶ ὅτι ἡ δυστυχὴς κυρία ὤφειλε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεββάτι ἀ κ ί ν η τ ο ς ἐπὶ δεκαπέντε τοὐλάχιστον ἡμέρας. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν ἡ Οἰκογένεια Α* ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸ ἴδιον σπίτι. Ἀλλὰ πῶς, ἀφ' οὗ εἶχεν ἐνοικιασθῆ, καὶ θὰ ἐκουβαλοῦσεν αὔριον ἡ ἄλλη οἰκογένεια ;...

Ἐστάλησαν «πεζοὶ καὶ καβαλλάριδες» διὰ νὰ παρακαλέσουν τὴν Οἰκογένειαν Β* νἀναβάλῃ φιλανθρώπως τὴν μετοικεσίαν διὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ Οἰκογένεια Β*, ἀλλὰ τὸ σπίτι ποῦ καθήμεθα τώρα, ἐνοικιάσθη ἀπὸ τὴν Οἰκογένειαν Γ* καὶ ἂν δέχεται καὶ αὐτὴ νὰ περιμένῃ. . . εὐχαρίστως !

Οἱ πεζοὶ καὶ οἱ καβαλλάριδες τρέχουν εἰς τὴν Οἰκογένειαν Γ* Ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς ἀπάντησις. Ὑπῆρχε μία Οἰκογένεια Δ* καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐξηρτᾶτο . . . Ἡ Οἰκογένεια Δ* τοὺς παραπέμπει εἰς τὴν Οἰκογένειαν Ε*, καὶ ἡ Ε* εἰς τὴν Ζ*, καὶ οὕτω καθεξῆς ... Οἱ πεζοὶ καὶ οἱ καβαλλάριδες διέτρεξαν τὰς Ἀθήνας ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ παρεκάλεσαν δεκαπέντε τοὐλάχιστον οἰκογενείας νἀναβάλουν τὴν μετοικεσίαν, ἕως ὅτου ἔφθασαν— τελοσπάντων!— εἰς μίαν δεκάτην ἕκτην οἰκογένειαν, ἡ ὁποία θὰ ἔφευγεν ἀπὸ σπίτι, τὸ ὁποῖον ἔμεινε ξενοίκιαστον. Αὐτὴ ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ἐλεύθερα χωρὶς νὰ παραλληθῇ καμμία ἄλλη, ἀλλ' ἡ Οἰκογένεια Α*, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀσθενῆ κυρίαν, ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ ἐνοίκιον ἑνὸς μηνὸς εἰς τὸν σπιτονοικοκύρην τῆς τελευταίας.

Σήμερον, ἂν παρουσιάζετο παρόμοιον ἐμπόδιον εἰς μετοικοῦσαν οἰκογένειαν, τὰ τρεχάματα τῶν πεζῶν καὶ τῶν καβαλλάριδων δὲν θὰ ἦσαν καὶ τόσον μεγάλα, διότι ἡ ἄλυσις θὰ ἐτελείωνεν ὕστερα ἀπὸ τρία ἢ τέσσαρα σπίτια Διότι, καθώς σας εἶπα, ἡ μανία τῆς μετοικεσίας ἠλαττώθη σημαντικῶς, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ ἔγιναν πολλὰ σπίτια, περισσότερα τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸν πληθυσμόν, ἀρκετὰ ἐξ αὐτῶν μένουν ξενοίκιαστα.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀθηναϊκῆς μετοικεσίας ἔχει δι' ἡμᾶς ἓν σπουδαιότατον μάθημα. Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως πρέπει νὰ ζητῇ πάντοτε τὸ καλλίτερον—εἴτε σπίτι εἶνε αὐτό, εἴτε ὁτιδήποτε ἄλλο,— καὶ πρέπει να κάμνῃ ὅ,τι εἰμπορῇ διὰ νά το ἀποκτήσῃ. Ἀλλ' ὁ πόθος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ καταντᾷ ὑπερβολὴ καὶ μονομανία, διότι τότε ἄγει εἰς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Ὅσοι δὲν εὐχαριστοῦνται ποτὲ μὲ ὅ,τι ἔχουν καὶ ὅπου εὑρίσκονται, ὅσοι κυνηγοῦν ἀδιακόπως καὶ πυρετωδῶς τὸ καλλίτερον, τυφλόνονται συχνὰ καὶ πίπτουν εἰς τὸ χειρότερον. Διότι ἡ ὑπερβολὴ τοῦ πόθου των δὲν τους ἀφίνει τὴν ἀπαιτουμένην ψυχρότητα, διὰ νὰ σκεφθοῦν ποῖον πράγματι εἶνε τὸ καλλίτερον. Καὶ ἐν ᾧ πολλάκις τὸ καλλίτερον αὐτὸ τὸ ἔχουν πλησίον των, εἰς τὰ χέρια των, τὸ ἀφίνουν καί το ζητοῦν χίλια μίλλια μακράν! Καὶ μόνον ἀφ' οὗ τὴν πάθουν πολλὲς φορές, ἐπιτέλους σωφρονίζονται.

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΩΠΗΞ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

[Κατὰ τὸν Λισώπειον Μῦθον]

Ἡ ἀλεποῦ ἐμπῆκε
σὲ σπίτ' ὑποκριτοῦ
καὶ ψάχνοντας παντοῦ
μιὰ προσωπίδα εὑρῆκε
περίτεχνη, ἀλλά. . .
'ς τὰ χέρια σάν την παίρνῃ
κι' ἀνάποδα τὴν γέρνῃ
παράξενα γελᾷ
καὶ λέει :—Κρῖμα 'στὰ κάλλη !
Πεντάμορφο κεφάλι,
δὲν σοῦβαλαν μυαλά !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι, καὶ ἀπὸ τἀδέλφια των μόνον ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν πρέπει νὰ μου στείλουν μίαν Σελίδα Καλλιγραφίας, γραμμένην ἰδιοχείρως.

Ἀπαραίτητον εἶνε νὰ σημειώσουν καὶ τὴν ἡλικίαν των· διότι θὰ πονεμηθοῦν δύο Βραβεῖα, τὸ ἓν εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν Μεγάλην. Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν θὰ συναγωνισθοῦν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρι 13 ἐτῶν· εἰς δὲ τὴν Μεγάλην οἱ ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ ἄνω (καθὼς καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ λησμονήσουν τυχὸν νὰ σημειώσουν ἡλικίαν.)

Μικρὸν δεῖγμα τῶν βραβευθησομένων σελίδων θὰ δημοσιευθῇ πανομοιοτύπως διὰ φωτογραφίας εἰς τ' Ἀποτελέσματα. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ γράψετε μὲ πολύ μαῦρον μελάνι εἰς πολὺ ἄσπρον χαρτί· ἀλλέως ἡ σελὶς δὲν φωτογραφεῖται ἐπιτυχῶς.

Ἡ καλλιγραφία πρέπει νὰ εἶνε συνήθης, δηλαδὴ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῶν γραμμάτων νὰ εἶνε τὰ κοινά. Πολὺ μεγάλα γράμματα, ἢ πολὺ μικρά, ἢ κεφαλαῖα, ἢ τοῦ τύπου, ἢ γοτθικά, ἢ στραβὰ κτλ. ἀποκλείονται. Ἐπίσης ἀποκλείονται καὶ τὰ κοσμήματα.

Εἰς τὴν σελίδα σας εἰμπορεῖτε νὰ γράψετε ἢ νἀντιγράψετε ὅ,τι θέλετε. Ἐπίσης δὲν ὁρίζεται τὸ μέγεθός της. Καλὸν ὅμως εἶνε νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὸ μέγεθος ἡμισείας σελίδος τῆς Διαπλάσεως.

Βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ε'. Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ (φυλ. 1—2, σελ. 11.)

Δέχομαι Σελίδας Καλλιγραφίας μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

ΔΗΛΩΣΙΣ.—Ἀντιρρήσεις καὶ παράπονα οἱαδήποτε ἐπὶ τῶν δημοσιευομένων Ἀποτελεσμάτων τῶν Διαγωνισμῶν οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει, οὔτε δίδεται εἰς αὐτὰ καμμία ἀπολύτως ἀπάντησις. Οἱ τυχὸν ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς ἀμερολήπτου καὶ ὀρθῆς κρίσεως τῆς Διαπλάσεως, δύνανται, καὶ παρακαλοῦνται μάλιστα, νὰ μὴ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς αὐτῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται· Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ *ἀνὰ δύο* εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ'. περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νῖκος παρακαλεῖ τὸν μικρόν του ἀδελφὸν Ἀνδρέαν νά του φέρῃ ἕνα ποτῆρι νερό· καὶ ἀφ' οὗ το ἤπιε, διὰ νἀστειευθῇ, λέγει :

— Μὲ τὴς ὑγείες μου !

— Εὐχαριστῶ ! ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας εὐγενέστατα !

Ἐστάλη ὑπὸ Κλεοβούλου τοῦ Λινδίου.

* * *

Ἡ μικρὰ Λιλή, ἡ ὁποία τώρα θἀρχίσῃ πιάνο, βλέπει τὰ τετράδια τῆς μουσικῆς καὶ ἀνακράζει:

— Ὅλα αὐτὰ τὰ πουλάκια που εἶνε ἐπάνω 'ς αὐτὲς τὴς τηλεγραφικὲς γραμμές, ἐγὼ θἀ τα κάμω νὰ κελαϊδοῦνε 'στὸ πιάνο ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποίλιο Δράκου

* * *

— Τί ἀκούω, Κωστάκη ; Σύ, ὁ υἱὸς ἑνὸς Νομάρχου νὰ 'πῇς τὸν ἐξάδελφό σου ζῷον ;

— Μά, θεία μου, ὅταν τον εἶπα, ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶχε ἀκόμη διορισθῆ. . .

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς.

* * *

Ἡ Γιαγιά :— Δὲν ξέρω γιατὶ βλέπω τόσα πολλὰ ὄνειρα τὴν νύκτα. . .

Ἡ Λιλίκα :— Μά, γιαγιά, σεῖς εἴπατε ὅτι χωρὶς γυαλιὰ δὲν βλέπετε τίποτα. Πῶς, τὴν νύκτα ποῦ τα βγάζετε, βλέπετε ὄνειρα ;

Ἐστάλη, ἀπὸ τῆς Μαύρης Προσωπίδος φρουρ.

* * *

Ἀπορία τοῦ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ* :

— Περίεργον πρᾶγμα ! . . Λέγουν ὅτι τὰ τηλεγραφήματα φθάνουν γρήγορα. . . ἀμ' ἐγὼ ἔστειλα πρὸ τεσσάρων ἑβδομάδων τηλεγράφημα 'στὸν πατέρα μου διὰ 200 δραχμάς, καὶ ἀκόμη νάτας λάβω ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νἀναγγέλλωσιν ἀμέσως εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ πενῆντα (50) λεπτὰ διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ μία πρότασις ὑπὲρ ἐμοῦ προσωπικῶς. Τὴν κάμνει ἡ φίλη μου *Ἀμαρυλλίς*, ἡ ὁποία, συλλογιζομένη τοὺς κόπους που κατεβάλλω, ὅλον τὸν χρόνον ἀδιακόπως, καὶ παραβάλλουσα τὸ ἰδικόν μου κοπιωδέστατον καλοκαῖρι μὲ τὸ ἀμέριμνον καλοκαῖρι τῶν φίλων μου, προτείνει νὰ σας ἐρωτήσω, ἂν δέχεσθε νὰ χαρίσετε καὶ εἰς ἐμὲ ἕνα μῆνα διακοπῶν, Δηλαδὴ: ἕνα μῆνα τοῦ ἔτους, ὁποιον θέλω (ἀπὸ τὰ μέσα Μαΐου π. χ. ἕως τὰ μέσα Ἰουνίου, ὅταν σεῖς μελετᾶτε διὰ τὰς ἐξετάσεις) νὰ μὴν ἐκδίδω φυλλάδιον καὶ νἀναπληρῶ τὴν ἔλλειψιν κατόπι διὰ τεσσάρων φυλλαδίων διπλῶν· ἢ νὰ ἐκδίδω φυλλάδιον, ἀλλὰ χωρὶς Ἀλληλογραφίαν καὶ Διαγωνισμὸς κατὰ τὸν μῆνα ἐκεῖνον. Τί λέγετε ; Δὲν θὰ ἦτο δίκαιον νἀναπαύωμαι κ' ἐγὼ ὀλίγον ; — Ἀλλὰ ποῦ ! Φαντασθῆτε ὅτι ἡ ἰδία *Ἀμαρυλλίς*, εἰς τὸ ἴδιον γράμμα, μοῦ γράφει : «Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔλαβα τὸ φυλλάδιον καὶ δὲν εἶδα πάλιν τὰς Πληροφορίας μου... Εἶμαι θυμωμένη.. κτλ.» —Καὶ ὕστερ' ἀπὸ αὐτά, κόπιασε, κυρία Διάπλασις, νὰ κάμῃς καὶ Διακοπάς !. .

Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν, εἰς τὰς Ἀσκήσεις δὲν βλέπεις συχνὰ Φιλολογικὰς Ἐρωτήσεις, διότι αἱ Συλλογαὶ τῶν φίλων μου φέτος δὲν περιέχουν πολλὰς τοιαύτας —Εἰς τὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καλὸν εἶνε τὰ ξένα ὀνόματα νἀντικατασταθοῦν δι' ἑλληνικῶν·—Ὄχι, καὶ *μία μόνη λύσις* ἑνὸς φυλλαδίου, πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν φύλλον Λυσοχάρτου· διότι εἰς τὴν καταμέτρησιν, αἱ λύσεις κατατάσσονται κατὰ φυλλάδια, καὶ ὅταν εἰς ἓν Λυσόχαρτον ὑπάρχουν δύο φυλλαδίων λύσεις, δὲν ἠξεύρω ποῦ νὰ το κατατάξω.

Λυποῦμαι πολύ, *Ἑρμιόνη Τολιοπούλου*, διότι ὁ στενὸς χῶρος δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσω παρὰ μόνον μίαν πληροφορίαν του καθενός· δι' αὐτὸ σοῦ δημοσιεύω μόνον τὴν πρώτην. Χαίρω πού σου ἀρέσει τόσον ἡ Ἀλληλογραφία μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὀφείλεις καὶ τόσας γνωριμίας.

Βοσκὲ τῆς Ἐρήμου, τὸ ἔχω μεγάλο παράπονο ποῦ ἔκαμες νά μου γράψῃς ἕνα ὁλόκληρον χρόνον !.. Πολλάκις ἐσκέφθην νὰ κάμω τοιοῦτον Διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν, καὶ κάποτε θὰ γίνῃ·—Ναί, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ εὕρουν τὸν Γιοχάουζεν, ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς !

Ζούρλια-Μούρλια, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Βλέπω ὅμως ὅτι ἔχεις τὴν ἀπαίτησιν νά σου ἀπαντήσω ἐκτενῶς, ἐν ᾧ σὺ ἔκαμες νά μου γράψῃς τόσον καιρόν. Ἄφησε νά μου ξαναγράψῃς καὶ τότε μάλιστα.

Κρύσταλε, ὁ κ. Φαίδων μοῦ εἶπε νά σου ἀπαντήσω ὅτι εἶνε ὅλως διόλου περιττὸν νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῶν Μικρῶν Δημοσιογράφων. Ὁ σκοπός του ἦτο νἀποτρέψῃ τοὺς φίλους μας ἀπὸ τοιαύτας γελοίας ἐπιχειρήσεις οἱ ἄλλοι, οἱ μὴ συνδρομηταί, ἂς κάμουν ὅ,τι θέλουν· — τὸ ὄνειρον σου περιεργότατον.

Ἡ ἐπιστολή σου. *Καλῶς Ὥρισες* [ΕΕ], μ' ἐφαίδρυνε πολύ. Ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον τῆς ψευτο-πυρκαϊᾶς, νομίζεις ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸν «Ἀσωτον Υἱόν»· ὅσον διὰ τὸ ἀναμμένο λάδι, ποτὲ δὲν ρίχνουν νερό, διότι ἀνάβει χειρότερα. Ἂν ἐσκέπαζες τὸ τιγάνι μὲ μιὰ πιάτα, ἐτελείωνε, διότι, καθὼς ξεύρεις, φωτιὰ χωρὶς ἀέρα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Χειμωνιάτικε Ἥλιε, σ' ἐπεθύμησα, διότι ὁ καλοκαιρινὸς καίει πολύ... Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν συλλογὴν γραμματοσήμων, ποῦ σοῦ τὴν ἐξετίμησαν 130 εἰκοσάφραγκα. Ὅσον διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Ξεσπαθώματος, εἶπα εἰς τὴν Προκήρυξιν, ὅτι ἡ συνδρομή των εἰμπορεῖ νἀρχίζῃ *ὁποτε θέλουν*.

Τὸ *Σερπαντὲν* προσεπάθησε νὰ μαντεύσῃ τὴν *Ἑκάτην*. Εἶδεν ἀρχικὰ Ι Π , εἶδεν ὅτι προσφέρει σοκολάταν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὀνομάζεται Ἰωάννα Παυλίδου· ἀλλὰ διατί Παυλίδου ; Διότι ὁ Παυλίδης; κάμνει σοκολάταν ! Καὶ ἂν ὀνομάζεται Ἰωσηφίνα Παπαδημητρίου ; δὲν εἰμπορεῖ τάχα νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Παυλίδου καὶ νἀγοράσῃ ὅσην σοκολάταν θέλει ; Ἄλλως τε εἶνε βεβαία ὅτι δὲν θἀ τὴν μαντεύσουν,— καὶ πραγματικῶς ἕως τώρα δὲν τὴν ἐμάντευσε κανείς.

Κατόπιν τῆς σημερινῆς σου πληροφορίας, *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ*, ἂν δέχεται ἀνταλλαγὴν ἡ *Δρῦς τοῦ Κάμπου*, αὐτὴ πρώτη ὀφείλει νὰ σου στείλῃ τετράδιον, καὶ σὺ θὰ το ἀνταποδώσῃς· τότε θὰ της γράψῃς καὶ τὄνομά σου.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, *Χωλὲ Διάβολε* [ΕΕ] ἀνέγνωσα τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα πού μου γράφεις. Ἔλαβα καὶ τὸ Πρόγραμμα τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶδα ὀλίγο φορὰς τὄνομά σου, δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσην εὐχαρίστησιν.

Ἰσημερινὲ τοῦ Κόσμου, εἰδοποίησα τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* νὰ παραλάβῃ ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸ αὐγὸν ἀετοῦ που ἔστειλες δι' αὐτήν. Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς προφυλάξεις που ἔλαβες, ἐσωκλείσας τὸ αὐγὸν ἐντὸς κυτίου ἐκ λευκοσιδήρου, ἔφθασε ραγισμένον, διότι τὸ κυτίον ἐπιέσθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Τί κρῖμα !

Εἶδες, *Ἀρχικαλαμπουριστά*, ὅτι αὐτὸ ἔγινε πρὶν το μαντεύσῃς, καὶ καλὸν εἶνε αἱ ἐφημερίδες σου νὰ γίνουν πάλιν ἐπιστολαί, διότι τότε θὰ παύσουν καὶ οἱ ἄλλοι —Πολὺ ἐπικίνδυνος ὁ δρόμος αὐτὸς τοῦ ποδηλάτου· εἶνε ὅμως καὶ κάτι σιδηρόδρομοι ποὺ κάμνουν παρόμοιον κύκλον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Θάμυρις* τὸν *Φιλάμωνος* (Α.Κ. δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε ἀνάγκη νά σου γράψω ἰδιαιτέρως· ἀρκεῖ νἀναγνώσῃς τὸν « Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον τοῦ ἔτους· τούτου.) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (Α. Ω σοῦ ἐγκρίνω αὐτό που ἔγραψες πρώτον· πολλὰ χαιρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφήν σου) *Δάξαρ τῶν Ἄρῶν* (Ζ. Β. Ν.—Διὰ νά σοι στέλλεται ἀπ' εὐθείας τὸ φύλλον ἐκ τοῦ Γραφείου μου, πρέπει νά μοι δώσῃ παραγγελίαν τὸ Βιβλιοπωλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχεις ἐγγραφῆ).

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι (ἀπὸ μίαν τοῦ καθενός): ὁ *Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης* ἀσπάζεται ὅλους τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φίλους του καὶ ἐρωτᾷ τὸν *Ἰωάννην Καζούλην* πότε θὰ ἐπιστρέψῃ· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* χαιρετᾷ τὸν *Ὠραῖον τοῦ Εὐρίπου*, καὶ διατί ἄρά γε τοῦ καιριάζει τὸ ὄνομα Γιάννης ;—ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* ἐρωτᾷ τὸ *Σερπαντὲν* ἂν θὰ ὑπάγῃ φέτος εἰς τὸ Παρίσι·—τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* φιλεῖ γλυκὰ τὴν *Ἀργυρόηχον Φωνὴν* καὶ τί ἀπόλαυσις τὸ ὄνομά της ! - ἡ *Ἐσμεράλδα* χαιρετᾷ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, καὶ ἂς γνωρίζῃ ὅτι ἄμα θέλῃ γίνεται καὶ μάντις· —ὁ *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα*· —ἡ *Ζούρλια-Μούρλια* χαιρετᾷ τὸν *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ*, καὶ νά την συγχωρῇ ποῦ θἀργήσῃ ὀλίγον νά του στείλῃ τετράδιον· — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* ζητεῖ τἀοχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τον *Ἄσματος Νηρηΐδος*· — ἡ *Ροδόχρους Βιολέττα* ἀσπάζεται τὴν *Ἐσπέραν*· —ὁ *Κρόταλος* ἀσπάζεται τὸν *Γλυκύλαλον Ὄνον* καὶ τον ἐρωτᾷ ἂν ἔκαμε *ντουέτο* μὲ τὸν ἄλλον... ὄνον, ὅταν ἐπῆγε γαϊδουροκαβαλλαρία· —ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* πληροφορεῖ τὸ *Μαῦρο Σύννεφο* ὅτι μὲ πολὺν κόπον το ἀνεκάλυψε καὶ το γνωρίζει κάλλιστα· — τὸ *Καλῶς Ὥρισες* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης*· —ἡ *Μαύρη Χιὼν* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Μαργαριτοφόρου*· —τὸ *Κέτρινο Ντόμινο* πληροφορεῖ τὸ *Κεντρὶ* ὅτι ἔχουν ἤδη ἀνταλλάξει Μ. Μυστικὰ ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον·—ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*· ἡ *Ξανθὴ Μαυρομμάτα* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* δὲν ἐμάντευσε τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ ζητεῖ τὄνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν·—τὸ *Μολὼν Λαβὲ* συγχαίρει τὸν *Τυδέα* διὰ τὴν ἱκανότητά του καὶ τὸν πολύν του ζῆλον·— ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* πληροφορεῖ τὴν *Δρῦν τοῦ Κάμπου* ὅτι θὰ τῆ εἴπῃ τὄνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Χωλὸς Διάβολος* συγχαίρει τὸ *Ἀταβύριον Ῥόδον* διὰ τὰ Π. Πνεύματά του καὶ διὰ τὸ βραβεῖόν του· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* εὐχαριστεῖ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* διὰ τὴν τιμήν, ἀλλὰ δὲν δέχεται τὴ θέσιν, διότι ἔχει καὶ αὐτὸς μεγάλην ἀλληλογραφίαν. ὥστε μόλις νἀπαρκῇ· — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* πληροφορεῖ τὸν *Ἰωάννην Καζούλην* ὅτι ἡ ἐπάνοδος ἐκ Κηφισιᾶς μὲ τὴν ὡραίαν ἐκείνην σελήνην ὑπῆρξε λαμπρά, καὶ ἄνευ κρυολογήματος;—ὁ *Ἐξόριστος Ἕλλην* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Λουλουδιοῦ τῆς Καρδιᾶς* — ἐννέα φίλοι μου καὶ φίλαι μου ἐκ Χαλκίδος εὔχονται τὴν *Ἀμαρυλλίδα* διὰ τὴν ἑορτήν της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Χαλκιδεὺς Λιμοκοντόρος* μὲ τὴν *Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγκου*, *Βίγλαν*, *Κεντρί*, *Κυκλαμιὰν* καὶ *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*·—τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸ *Καλῶς Ὥρισες*, *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα*, *Περιηγητὴν*, *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ *Χιακὴν Παπαρέλιον* — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Γλυκύλαλον Ὄνον*, *Κόκκινην Ἐξοχὴν* καὶ *Μικρὰν Βιολίστριαν*— ἡ *Ῥοδία Κυνηγέτις* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Παριστάριαν*, *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Γλυκύλαλον Ὄνον*· — ὁ *Κουασιμόδος* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Φιλίαν*, *Χρυσῆν Πρωΐαν*, *Μόνωσιν* καὶ *Τραγιάσκαν* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸ *Τρελόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν*, *Γαλιάντραν*, *Χλόην τῆς Θαλάσσης*, *Ἰτέαν* καὶ *Πασσιμαχον* - τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Ἄνθος Μαΐου* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχῆς*.— τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* μὲ τὸ *Ῥόδιον Δόκιμον*, *Ῥόδιον Ἱππότην*, *Ῥοδίαν Κυνηγέτιδα* καὶ *Ἀρχικαλαμπουριστὴν*. — ὁ *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Δάλιαν*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου* καὶ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς*—ὁ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουὰζ* μὲ τὴν *Ῥοδίαν Κυνηγέτιδα*, *Νεαρὰν Ὑπαρξιν* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν* - ὁ *Ἄγγελος Χαρᾶς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάνης*, *Ἀταβύριον Ῥόδον*, *Ἀδραν τῆς Κερκύρας*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ῥακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων*· — ἡ *Βεατρίκη* μὲ τὸν *Κλάδον Ἐλαίας*, *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάνης*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ἀνθοιρόρον Ἄρμα* καὶ *Σὶρ-Λὰ Φαλουὰζ*· — ὁ *Σὶλ* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Κυκλαμιάν*, *Φροῦ-Φροῦ*, *Κουασιμόδον* καὶ *Μικραμένην Καρδούλαν* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Ἑρμιον Σαγάραν*, *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ*, *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάνης*, *Ἡράλον* καὶ *Εὔλαφον*· — ἡ *Κρεαλὴ* μὴ τὴν *Ἔλαφον τῆς Ἀρ-*

τέμιδος καὶ *Εὐτυχῆ θνητήν* — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὴν *Γαλιάντραν*, *Σμαράγδινον Περιδέραιον* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*·—ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον Ἐσμεράλδαν*, *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως*, *Κύκνειον Ἆσμα* καὶ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Ἀλλοπρόσαλλον*, *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Χρυσανθεμίδα*, *Κόντε Ραπανάκην* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*·— ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ῥόδον*, *Κρόταλον* καὶ *Κεντρί*·— ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Τυδέα*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Τράταν τοῦ Εὐρίπου*, *Χρυσανθεμίδα* καὶ *Κρητικὸν Κάσταρον*·— ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὸν *Γλυκύλαλον Ὄρον*, *Γαλιάντραν*, *Κωπηλάτιδα Κύθρου*, *Κιουκιουρίστραν* καὶ *Μαργαριτοφόρον*· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα*, *Χωλὸν Διάβολον*, *Ζοφερὸν Νέφος*, *Εὔοσμον Ἄνθος* καὶ *Μικρὸν Ἀνδριον*· — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Λαμένην Εὐτυχίαν*, *Εὐφυᾶ Βλάκα*, *Ἀββακούμ*, *Ξεδιδωμένην* καὶ *Νοσταλγὸν τῆς Θαλάσσης*·— τὸ *Λουλοῦδι τῆν Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Χρυσῆν Βροχήν*, *Κάρμεν Σύλβα*, *Θερινὴν Βροχήν*, *Ναυσικάαν* καὶ *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*·— ὁ *Χαλκιδεὺς Λιμοκοντόρος* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, *Ἐσμεράλδαν*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Αἰθέρα* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης*, *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα*, *Πίθηκον τοῦ Βορνέου*, *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὸ *Στραβόξυλον*, *Βίκτωρα Οὐγκώ*, *Ξανθὴν Μαυρομμάταν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Φιλόδοξον Ἑλληνίδα*· — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*, *Καρδιογνώστην*, *Ἀταβύριον Ῥόδον*, *Πασίμαχον* καὶ *Καλῶς Ὥρισες*·—ἡ *Πειραϊκὴ Νὺξ* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Ἐκάτην* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*, *Μαργαριτοφόρον*, *Κεντρί* καὶ *Ῥοδοφωτισμένην Δύσιν*·— ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ἀββακούμ*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κόλπον τῆς Ἀταλείας* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς μετὰ τόσου; κόπους·) *Ἐσμαράλδαν* (δὲν πιστεύω νὰ ἐμμείνῃς εἰς τὴν ἀπόφασίν σου· νὰ ἰδῇς ὅτι πολλάκις θὰ ξαναπάγῃς εἰς τὸ Φάληρον καὶ μὲ μεγαλήτερον ἀκόμη συνωστισμόν·) *Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν* (μπᾶ! δὲν βλέπεις ὅτι ἤρχισαν ἀμέσως νὰ σου προτείνουν ; τοὺς ἔκαμεν ἐντύπωσιν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ λέγουν: ποιὸ νὰ εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ τρελλόπαιδο;) *Ἀνδρέαν Π. Κοκκώνην* (ἔστειλα τὸν 22ον τόμον·) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* (αἱ ἐρωτήσεις σου ἀποδεικνύουν ὅτι εἶσαι ἀνυπόμονη· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι ὅλα γίνονται μὲ τὴν σειράν των·) *Ἐρρίκον Μασσαὶ* (καὶ σύ, βλέπω, ἀνυπόμονος· ἔστειλα ἐκ νέου) *Κατσαρομάλλω* (νὰ ὡραία εὐκαιρία δι' αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις· νὰ ξεσπαθώσῃς· εἰμπορεῖ νὰ σε βοηθήσῃ καὶ ὁ ἀδελφός σου, — τὸν ὁποῖον συγχαίρω,—νὰ ἐγγράψῃς τρεῖς-τέσσαρας συνδρομητὰς καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇς·) *Ἔρημον Ἀκτὴν* (ἔστειλα·) *Ροδόγρουν Βιολέτταν* (μὰ τί ἐπιδημία πυρκαϊῶν ἦτο αὐτή! . .) *Σὶδ* (δὲν δημοσιεύω πλέον προτάσεις περὶ γενικῆς ἀνταλλαγῆς; Μ Μυστικῶν· ἂν θέλῃς ὅμως, εἰμπορεῖς νὰ το βάλῃς εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας, ἐπὶ πληρωμῇ·) *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* (βραβεῖον ἔστειλα ὁ Ἀνανίας δὲν ἐφανη ἀκόμη . . .) *Μέλανα Ἀδάμαντα* (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς νόνας καὶ τῶν δύο ἐξαδέλφων· ἀφ' οὗ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* ἠξεύρῃ τὸνομά σου, τοῦ τὸ ἐνθυμίζεις εἰς τὰ Μ. Μυστικά, κ' ἐκεῖνο ἀφεύκτως θὰ σου στείλῃ τὸ ἰδικόν του·) *Μαύρην Χιόνα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κίτρινο Ντόμινο* (5Ε) διὰ τὴν εὐφυεστάτην περὶ Ἀνανία ἐπιστολὴν καὶ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ὡραιότατα·) *Συννεφώδη Ἡμέραν* (πῶς δὲν θὰ σε δέχωμαι;) *Ἀγνὸ Περιστεράκι* (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι τὴ προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ εὕρῃς θέμα, — καὶ ὄχι «κείμενον» ὅπως το λέγεις, — διὰ νά μου γράψῃς ἐκτενῶς· μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι καὶ τὸ σημερινὸν γραμματάκι δὲν μ' εὐχαρίστησε·) *Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων* (ἡ ὁποία ἀνυπομονεῖ, ὄχι ὅμως δι' ὅλα τὰ πράγματα, μόνον δι' ἐμέ·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (ἡ Κυρὰ Μάρθα καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σὲ χαιρετοῦν·) *Ξανθὴν Μαυρομμάταν* (πῶς δὲν ἐνέγραψες συνδρομήτριαν τὴν φίλην σου; Τὸ ἐλησμόνησες ἔ;..) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν· βραβεῖον ἔστειλα) *Τσιγγαρέλλαν* ([Ε] σᾶς φαντάζομαι μέσα εἰς τὸ δάσος· ἀλήθεια θὰ μοιάζετε μὲ ἡρωΐδας τοῦ Ἰουλίου Βέρν.) *Βίκτωρα Οὐγὼ* (ἡ Μυστικὴ Ἐρώτησις καλή· ὁ Λῖνος ἦτο ἀρχαιότατος μουσικός, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως·) *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας* καὶ *Βεατρίκην* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Λευκὸν Ὑάκινθον* (ἀφ' οὗ δέχεσαι, σὺ θὰ στείλῃς πρῶτος τετράδιον μὲ τὸ ψευδώνυμον, τὰ ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονήν σου) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (ἡ πληροφορία περὶ τῆς *Ἑκάτης* δὲν δημοσιεύεται, διότι ἂν τὴν ἐμάντευε κανείς, δὲν θὰ το ἔγραφε πλέον, ἀφ' οὗ θὰ ἔβλεπεν ὅτι τὸ στοίχημα ἐτελείωσεν· δὲν ἔχω δίκαιον ;) *Μολὼν Λαβὲ* (προσπάθησε λοιπὸν νὰ μιμηθῇς τὸν *Τυδέα*, τώρα μάλιστα ποῦ πηγαίνεις εἰς τὰ Τρίκκαλα· ὅταν θέλῃ κανείς, εἶνε τόσον εὔκολον!) *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον* (ἔστειλα·) *Σοῦρτα-Φέρτα*, *Ἐλπιδοφόρον* (σοῦ ἔστειλα ἀγγελίας· ἐμπρός!) *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* πολὺ προσεχῶς θὰ προκηρύξω καὶ Διαγωνισμὸν Διηγήματος·) *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* (ἔλα λοιπόν, περιμένω ἀπὸ σὲ πολλά·) *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· μὴ λέγῃς ὅμως (ἀποκονδριακή» ἀλλ' «ὑποχονδριακή», σοῦ ἔστειλα τὸν 23ον τόμον·) *Π. Π. Πανᾶν* (ἔστειλα τὸν 5ον τόμον·) *Εὐριπίδην Δ Μιχαηλίδην* (ἔστειλα·) *Σμαράγδινον Περιδέραιον* (κ' ἐγὼ εὔχομαι νὰ ἔλθητε πάλιν μὲ ὑγείαν εἰς τὴν ὡραίαν μας Κηφισιάν·) *Φάρον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (βραβεῖον ἔστειλα·πῶς πάει τὸ χέρι) *Ἐξόριστον Ἑλλήνα* (καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Ἀθηνᾶν Ι.Ζίφου* (ἔλαβον εὐχαριστῶ) *Γεώργιον Ἀθανασιάδην*, *Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον*, (ποῦ τόπος διὰ τόσον μακροσκελῆ πληροφορίαν!) *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Αὐγούστου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου

( ) γράφτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωμεν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται εἰς τῷ Ταχυδρόμῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ἰ. φρ. !

392. Λεξιγρίφος.

Πρόσωπόν τι τῆς Γραφῆς,
Μὲ μικρὰν νῆσον ἑνόνω
Καὶ τινα βυζαντινὸν
Αὐτοκράτορα δηλόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Ζαλόγγου

393. Στοιχειόγριφος.

Ἂν θεός τις τῶν ἀρχαίων
στερηθῇ τῆς κεφαλῆς
Κι' ἀντ' αὐτῆς τοῦ θέσῃς ἄλλην,
νῆσον κάτοικον θὰ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλλοπροσάλλου.

394. Τονόγριφος

Ἂν ὡς ἔχω μὲ ὀφίσῃς
Εἶμαι. . . ἀργοναυτικός.
Ἂν τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Φέγγω εὐεργετικῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου

395. Τετράγωνον μετ' Ἀστέρος.

✱ + ✱ + ✱	Νάντικατασταθοῦν οἱ στα-
+ ✱ ✱ ✱ +	ροὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ
✱ ✱ Λ ✱ ✱	γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ-
+ ✱ ✱ ✱ +	ναγινώσκεται : εἰς τὴν ἄνω
✱ + ✱ + ✱	πλευρὰν τοῦ τετραγώνου

ἀρχαῖος θεός, εἰς τὴν κάτω τεμάχιον ξύλου, δεξιᾷ ἐθνικὸν καὶ ἀριστερᾷ φυσικὴ δύναμις. Εἰς δὲ τὸν ἀστέρα : καθέτως καρπός, ὁριζοντίως καύσιμος ὕλη, διαγωνίως κράτος καὶ φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος

396. Ῥόμβος.

Λ
Π ✱ ✱
Π ✱ ✱ ✱ ✱
Λ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱
✱ ✱ ✱ ✱ ✱
✱ ✱ ✱
✱

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ε. Σαγκριώτη

397. Κεκρυμμένον Ἀπόφθεγμα.

Εὐτυχεῖν ποιεῖ ἄνθρώπους σοφία. Καλὴν χρῆσιν πλούτου ποιοῦ. Μὴ ἐπιθυμήσῃς κτῆμα ἀλλότριον. Εὖ ποιεῖν τιμιώτερον τοῦ πάσχειν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιζητήτου.

398. Μαγικὸν Γράμμα μὲ φράσιν.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν. σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν φράσιν :

στέφω, μονήρης, ἐπιθυμῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Κερκύρας

399. Ἀκροστιχὶς μετὰ φωνηεντολίπου.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικόν, οὗ ζητεῖται ἡ λύσις.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱✱

1, Γῆγας. 2, Ἀργοναύτης. 3. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. 4, Μυθικὸς βασιλεύς. 5, Θεά. 6, Κακοῦργος. 7, Μυθικὸν τέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ Δήμητρας Ν. Φαρμακίδου.

400. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο- εωεο ιαυει- αυαο

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθίας Θ. Ἀθανασιάδου

401. Γρῖφος παραστατικός.

Ἄρθρον — ζῷον χρήσιμον — ἀριθμητικόν — ἐπίρρημα — χρήσιμον εἰς τὴν ραπτικὴν — ζῷον χρήσιμον

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Κυκνείου Ἄσματος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26.

278. Κιμωλία (Κίμω(ν) λεία). — **279.** Δίκελλα (δεῖ, καί, λά·) — **280.** Ψιττακός— Πιττακός — **281.** Θυμός — θύμος

282.
Ε
Μ Υ Σ
Μ Ι Γ Α Σ
Ε Υ Γ Ε Ν Η Σ
Σ Α Ν Ι Σ
Σ Η Σ
Σ

283. Ἀγάπα τὸν φίλον σου μὲ τὸ ἐλάττωμά του· — **284 - 285.** 1. *Νεκρός*, νεκρόν, νερόν, νερῶν, Νέρων, νέων. νέον, ζέον, ζῷον, ζῶν·— 2. *Λευκός*, λευκῆς, λεύκης, λύκης, λύκος, λάκκος, λάλος, πάλος, πόλος, Βόλος, βέλος, μέλος, μέλας. — **286-290** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Σ σχηματίζονται : στέρος, ἐσμός, σωρός, σύρφετός, σμῆνος· — **291** ΠΡΟΤΕΣΙΛΑΟΣ (ΠΡΩτος, ΤΕνεδος, ΣΙληνός, ΑΔμαχος, ΟΣσα) — **292** Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν. — **293.** Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902